

NEBER SI ŽIVOT ! ZKUS TO JEŠTĚ S I. D. !

ROTUNDA

/aneb Zpráva o fiasku jedné archeologické výpravy/

Na pr počátku všeho snažení stála útlá brožurka profesora Zástěry, kterou jsem na četná doporučení známých doslova zhltnul. Poněvadž v hlavní roli zde figurovala tajemná a archeologicky dosud nedoceněná znojenská rotunda a její blízké okolí, nedalo se odolat přímo pudovému nutkání vypravít se do oněch míst. Jako společníka / představa "sbo výzkumu" mě dělala možným kolapsem ve vanutí dechu zašlých časů / jsem si zvolil pana hraběte Bulla, člověka s hlubokým vztahem k historii, zejména týkající se jeho rodokmenu. Další přednost pana hraběte, potulného barda, kamelota a hazardéra v jedné osobě, se dala využít přímo v terénu mezi domorodci-mám na vysli jeho nevyčerpatelnou zásobu masek a převleků / poslední model- H. Jímmler, ročník 1944/. Přiznám se, že jsme si vytyčili neskromné cíle: 1.-Potvrdit či vyvrátit Zástěrovu teorii o Samovi jako Přemyslovi a následující posloupnosti velkomoravských panovníků, dosud považovaných za produkt fantazie staříčského Kosmase- jinými slovy: hmatatelnými materiály dokumentovat kontinuitu vládců na území Velké Moravy a raně přemyslovských Čech. 2.-Objevit hrob věrozvěsta Metoděje a dokázat tím, že Znojmo bylo skutečným centrem Velkomoravské říše, případně že právě zde došlo k vítězné bitvě Šama /Zama/ s vojsky franského krále Dagoberta/ Vogastisburg, 631 po Kristu/.

Protože úkolů bylo nad hlavu, vyrazili jsme s prvním kohoutím zakokrháním. Náhoda nám zahrála do noty- kdo jen mohl tušit, že její nota byla notou lebutí písně- směrem Znojmo odjížděl právě stěhovací vůz Slováckého divadla z Uh. Hradiště. Ihned jsme se usadili mezi kulíšáky a hledme! Na ko ho že jsme to nenatrefili? Od okna nás zdravil d'Atari, populární tvůrce komiků našeho listu. Cesta pak proběhla v tak drtivé pohodě, že jsme si an nestačili uvědomit svou nedostačující archeologickou výbavu.

Znojmo nás uvítalo ospalým pozedním sluníčkem, nálety holubů a hlasy vyvolávačů před pestrými krámkami na hlavním náměstí. Po odchodu z hostin ve jsme prostudovali Deánův plán cesty k rotundě a pomalu se prodírali spleť uliček až k pivovaru, poblíž kterého se objekt našeho zájmu nacháze Před budovou ekonomické školy však přišla katastrofa, přestrojená za kolez jducího neurčitěho vzezření, jehož pan hrabě- na sobě masku č. 22- vesnický krupan- oslovil. Pán doznal, že jsme se ocitli již na dosah rotundy a nabídl nám dopraved. Po několika těžkých krocích, jen tak při řeči /většinou se řeč točila frázovitě odnikud nikam, abychom nechtěnou narážkou na pánův ze vnějšek neztratili snad z nebe seslaného vůdce/ milý pán utrousil: "Jo a k rotundě se nedostanete, poněvadž v areálu stavby probíhají rekonstrukce! Krev se nám srazila v žilách a srdce odmítalo pumpovat. Pán mluvil jakoby se nechumelilo dál, o svých problémech, že nespřehne a nespřehne, až jsme mu poděkovali za ochotu a stanuli tak sami vprostřed chodníku, před branou pivovaru. První náš úkol, jež jsme si předsevzali vyřešit, jsme mohli celý vyškrtnout!

Zbýval však bod číslo dvě a jak poznamenal W. Bull, jeho význam si nikterak nezašel a prvním. Přesto- už s chladnější hlavou- pokusili jsme se proniknout do prostorů rotundy obchvatem kolem znojenských hradeb. Stezka vedla hustými křovisky po úzkém ochozu přiléhajícímu těsně k hradební zdi. Dole se šklebila černočerná propast, nad námi čněly neproniknutelné kamenné valy končící kdesi uprostřed azurové oblohy, Asi po půlhodině jsem chtěl

učinil opět jeden z těch mechanických kroků vpřed, leč pan hrabě na je-
mně upozornil, že není kam. Stezka se propadla a již nebylo žádné opory
pro naše chodítko. Nezbývalo než se vrátit. Deprimováni dosavadními ne-
zdary, k nimž se přidala i žízeň na pivo, postupovali jsme jen velmi po-
malu. V místech kde sráz nebyl tak prudký, se nám podařilo proniknout ji-
žněji po spádnicí kopce. A právě zde jsme se na pár okamžiků ocitli v
archeologickém ráji. Sbírali jsme střepy šílení štěstím, že prokazujeme
neocenitelnou službu historii našich národů. Šlo většinou o torza kame-
ninových džbánů, tolik typických pro kulturu starých Slovanů. Až na úpa-
tí hory, kdy se hraběcí kabát již viditelně dmul sesbíranými poklady, na-
lezli jsme několik předmětů, které nám vyrazily oči z důlků: lžičku na
boty, baterie Vatra a zbytky žárovky. Pokud bychom nechtěli přiznat obyva-
telům Velké Moravy na tu dobu úžasnou vyspělost, museli bychom se nutně
zaobírat otázkou, zdali jsme právě neprošli smetištěm. Za vášnivé disku-
se jsme časem dospěli ke sporu: kdyby se na území Moravy používala žá-
rovka a tranzistory, proč by Edison a jemu podobní vynalézali už objeve-
né. A nadto- měli-li trandáky lidé na Moravě, měli je určitě i Frankové
a též vyspělejší Byzantinci-čili nebylo by pak potřeba vysílat Cyrila a
Metoděje -stačilo by pouze vysílat z Konstantinopolu na VKV pravidelné
lekce staroslověňštiny. Takže jsme se stali obětí vlastní fikce!! Wictor-
rio Bull vzteky vyhazoval vše co uschoval v plášti a nakonec odvrhl i
prvotní střepy, které jsme měli v úmyslu ofotit a zveřejnit.

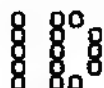
Závěr expedice proběhl za dramatických okolností. Po překročení
Dyje jsme zabloudili a spolu s bloudícím J.K. Hvězdářem po mnoha a mno-
ha útrapách jakož i po krkolomém výstupu místní hřebenovkou smrti, koneč-
ně dorazili do restaurace. Zde nám J.K. Hvězdář sdělil, že se snažil na
vlastní pěst proniknout k rotundě znojenským podzemím. Jenže bohužel pro
nedostatek účastníků výpravy /3 osob/ odmítl průvodce spoluprací a ne-
vpustil nikoho do labyrintu chodeb.

Večer jsme pak smutně slavili krach výzkumu. Pivem, chlebem a polár-
kou. Jedinou záhadou a současně i podnětem k další práci, zůstaly nápisy
vyvedené suříkovou barvou na kamenech pod hradbami. Jedná se o následu-
jící záznamy: MUCI 1923, RODEN, KÁJA /Karel IV ???/, VLASTÍK /snad jde o
luckého vojvodu Vlastislava, poraženého knížetem Neklanem/. Vysvětlení
uvedených textů ponecháváme plně na bedrech pracovníku Československé
akademie věd.

Zpracoval J.M.C.

A NYMÍ PŘEDPOVĚD POČASÍ PRO RYCHLE ŠÍPÝ:
ZÍTRA BUDE HORKO, JAKOBY SE MĚLO NĚCO STÁT.

WIR LACHEN MIT ZAMOTAK (hloubková sonda)

Schází mi, ale určitě ho někde mám, jen první sešit Zamotákových vtipů. Poslední, který vyšel předminulý měsíc, měl číslo jedenáct (přesné vnočení 13/01/91) a sto výtisků, připravuje se dotisk. Pominu-li tedy první číslo, v následujících deseti vyšlo přesně 140 vtipů. K tomu je nutno připočítat SEX-HOKEJ ZAMOTÁK, soubor deseti vtipů s pornografickými ilustracemi ze září 1990, kterým od boku odstřelil rádobykonkurenční SEX-BOX.

Smějeme se ZE Zamotákem (dále také SSZZ) původně vycházelo bez časových údajů, ale podle okolností (prezident Husák, olympiáda v Soulu, poločas rozpadu vazby, Zamotákovy prezenční služba, zmínka o určitém ročníku Ohníčku) usuzují, že první číslo vyšlo před šesti lety, v roce 1985. SSZZ vycházelo dosud vždy ve formátu A5 s deskami z kladívkové čtvrtky, jednotlivé listy secvakány žrádlem z koně a hřbet přelapen náplastí, zn. Spofaplast (mimo č. 11 viz dále). Obálky byly graficky upraveny fixkou, č. 2, 3 a 4 s jednotnou úpravou, v čísle 5 přibýlo sluníčko a pak se jednotlivá čísla již rozcházejí, až vrcholí v jedenáctce, která je předzvěstí nové generace jedna nákladem, druhak tím, že je i s obálkou xeroxována.

Jednotlivá čísla jsou psána ručně, osmička a desítka na stroji, SEX-HOKEJ ručně. Číslo 8 je psáno naštore, což pomalejšího čtenáře zaskočí. Vtipy jsou zveřejněny po jednom na stránku a zakončeny pro pochybuující slabikami HA, HA, HA. Až do čísla 5 byl každý Zamotákov vtip podepsán.

Nyní pro přehlednost popíšeme jednotlivé opusy (viz Šváb: Obsahové rozborů půdy) :

č. 2 obsahuje 13 vtipů, z nichž jsou dva vojenské, dva sportovní atd.,

č. 3 - 12 vtipů. Jeden přetisk nebo parafráze Ohníčku 1985, jeden sportovní (o Česílkovi na olympiádě, který si zapoměl čepici a nepustili ho závodit), dokonce tři o slonovi,

č. 4 - je i barvou obálky věnován nadřazeným z vojny/NADPORUČÍK JDE PO ULICI NARAZÍ DO SLOUPU A NA HLAVĚ SE MU UDĚLÁ STRAŠNÁ BOULE. HA, HA, HA./,

č. 5 - 11 vtipů, má podtitul Vzpomínka na OH SOUL/ PŘÍJDE REGEC /NÁŠ CYKLISTA DO ŽELEZÁŘSTVÍ V SOULU A PTÁ SE PRODAVAČKY JESTLI NEMÁ DRÁTY DO KOLA. PRODAVAČKA MU ASI ŠPATNĚ ROZUMĚLA A PŘINESLA MU SVAŘOVACÍ DRÁTY. HA, HA, HA./ . Kromě 9

sportovních jsou dva vtipy o Zdenečkovi a 5 tzv. "vtipných doplnění českých písní" /např. PRŠÍ, PRŠÍ JEN SE LEJE A JÁ NEMÁM PLÁŠTĚNKU - HA, HA, HA nebo SKÁKAL PES PŘES OVES, ALE NEMĚL NOHY - HA, HA, HA/, jež však nejsou předmětem této studie,

č. 6 - 12 vtipů. Začíná opět Zdenečkem (celkem 5x), ale ve

4. vtipu dochází k historické události : ZDENEČEK POTKAL IVETU BARTOŠOVOU .IVETA SE NA NĚHO USMÁLA A ZDENEK NEVĚDĚL CO MÁ DĚLAT A TAK SI NASADIL NA HLAVU HOKEJOVOU PŘILBU: HA, HA, HA. Iveta se v tomto čísle objeví čtyřikrát a v posledním se po jejím boku představí ... kdo jiný než : BOUCHÁNÍ NA DVEŘE: IVETA BARTOŠOVÁ JDE OTEVŘÍT. VE DVEŘÍCH STOJÍ PENK. ÚPLNĚ DONIČENÝ, ROZTRHANÝ. IVETA - "CO SE TI STALO ?" PENK- "NEOTEVŘEL SE PADÁK" HA, HA, HA.

Zamoták sám Ohníček parafrázuje a cvikem "tuh precedencia" dochází k tvorbě "sui generis". Typický ohničkovský uvádění tehdy na stránce Žížaly Sámochy nebo pod titulem Vtipy Ohníček vypráví Kuba Kubíček, nyní Kuba Kubíček se ptá: Co se u vás veselého přihodilo, je ten ze 3. čísla. : VE ŠKOLE JSME ČETLI O JÁNOŠÍKOVI. SOUDRUŽKA UČITELKA VYVOLALA ROMANA, ABY VE ČTENÍ POKRAČOVAL; A VÍTE, CO ROMAN UDĚLAL ? ZVEDL SE A ROZSVÍTIL. HA,HA,HA. Pro dokreslení koloritu přidávám autentický ohničkovský z č.19/1990. PŘI HODINĚ VLASTIVĚDY SE PANÍ UČITELKA PTALA, JAKÉ JSOU NEJVĚTŠÍ ZÁVODY VPRAZE. MYSLELA TOVÁRNY, ALE HONZA ŘEKL : OLYMPIJSKO HRY. Historku zaslal A.Máša z Buchlovic. Celé třetí číslo SSZZ je vůbec ve znamení odkazu ohničkovské mánie. Mimo jiné : XXXXXXXXKXXXRXHXHXXKXXXXXXXXXXXXXXXXX ZAALO PRSET A MALÁ ALENKA PŘIBĚHLA K MAMINCE A KŘIČÍ ; MAMINKO, SLUNÍČKO ČURÁ. HA,HA,HA. A další již se Zamotákovým přínosem : SLON ŠLÁPNUL DO LOUŽE A POČÁKAL SLUNÍČKO.HA,HA,HA.

Politické vtipy mají zprvu svou antilogiku : GORBAČOV, REE-
GEN A HUSÁK SE HÁDAJÍ, KDO MÁ LEPŠÍ ŽENU. GORBAČOV - "MOJE ŽENA
JE STRAŠNĚ PRACOVITÁ A UMÍ VÝBORNĚ VAŘIT." REAGAN - "MOJE ŽENA
DOMA TAK UKLÍZÍ ŽE TAM NENAJDEŠ ANI SMÍTKO. HUSÁK - " TO JÁ
ODEBÍRÁM ČASOPIS PRAKTICKÁ ŽENA." HA, HA, HA. (SSZZ 3) Později
mnohdy poslouží k prezentaci jiných postav. HÁDÁ SE BUSH S HAV-
LEM, KDO LÍP VIDÍ. DOHODNOU SE, ŽE NA VZDÁLENOST 100 M NĚCO
DAJÍ A DRUHÝ MUSÍ URČIT CO TO JE. NEJDŘÍV URČUJE HAVEL. CHVÍLI
POZORNĚ KOUKÁ A NAKONEC ŘEKNE -"TO JE JEHLA S BÍLOU NITÍ,"
BUSH - "SPRÁVNĚ A TEĎ BUDU URČOVAT JÁ, TO JE LÉTAJÍCÍ BALÓN"
HAVEL - "ŠPATNĚ". BUSH - "TAK TO JE NAFUKOVACÍ HALA." HAVEL
- "ŠPATNĚ." BUSH - "TAK TO JE 100 MELOUNU NA HROMADĚ" HAVEL
- "SPATNĚ." BUSH - "TAK TO TEDA VZDÁVÁM". HAVEL - "TO JE PROEL
MICHALA PENKA." HA, HA, HA. (SSZZ 9)

00000000

Zamoták se rychle naučil vytvářet své postavy, hluboce prokreslené, jež v dalších vtipech (mnohdy v následujících vydáních) připravují výbuch smíchu již svou přítomností. /Blíže více Stock: Strukturální prádlena/ Kromě Slona, těžkopádného dobráka s těžkým dětstvím tak v počáteční fázi nejlépe vynikl ZDENEČEK (celkem 13 vtipů = 8,6 %) a jeho (i Zamotákův) oidipovský komplex - slipy. ZDENEČEK OTEVŘE DVEŘE A JDE DO MÍSTNOSTI. MAMINKA MU ŘÍKÁ - "ZDENEČKU JDI SI VYMĚNIT SLIPY. TYHLE UŽ MÁŠ PĚKNĚ ŠPINAVÝ." ZDENEČEK ODCHÁZÍ. PO KRÁTKÉ DOBĚ SE VRACÍ A NA SOBĚ MÁ ŽENSKÉ KALHOTKY. HA, HA, HA. (SSZZ 5). Později : ZDENEČEK MÁ JÍT NA VOJNU SEDÍ V POKOJI A BREČÍ. MAMINKA SE HO PTÁ - CO SE TI STALO ZDENEČKU ? ZDENEČEK - PREJ SE NA VOJNĚ NESMĚJ NOSIT SLIPY. HAHA, HA, (SSZZ)

MICHALOVA FRDEL (DETAIL)

Přitom Michal je jejím rovnocenným partnerem (Srovnajte sami: Iveta Bartošová 46 vtipů(30,6%) a Michal Penk 43 (28,6%)). Jeho obří zadnice je přímo ochrannou známkou Zamotákových vtipů i divadelních her. K IVETĚ BARTOŠOVĚ PŘIJDOU DVA OD LETECKÉ SPOLEČNOSTI. IVETA - "NĚCO SE STALO MICHALOVÍ PŘI ŠESKOKU ?" JEDEN OD LETECKÉ SPOLEČNOSTI - "ANO". IVETA - "NEOTEVŘEL SE MU PADÁK ?" DRUHÝ OD LETECKÉ SPOLEČNOSTI - "JEŠTĚ NĚCO HORŠÍHO NECHAL NÁM V LETADLE SVOJÍ PRDEL." HA,HA,HA. (SSZZ 9). Zamoták si s Michalem může dovolit i takovouto zkratku: PŘIJDE MICHAL PENK OD HOSPODY A ŘEKNE - "JÁ BYCH SI DAL PRDELAČKU" HA,HA?HA. (SSZZ 10).

/ dokončení příště /

P O V Í D K A

TO BYLO TAK, PANE PŘEDSEDO !

Seděl jsem na chatě v slaměném křesle, když vtom jsem dostal skvělý nápad. Postavit si krb! Nebylo nic snazšího - suroviny byly a "dobrých přátel" všude okolo bylo též habaděj. S nasazením přímo údernickým jsem obešel všechny spoluchataře a domluvil se s nimi na šestou hodinu ranní zítřejšího dne. Nebyli sice moc nadšení, ale nakonec přikývli, že přijdou. Až na pana Gágoru, kterému jsem minulý týden pomáhal skládat dřevo - ten mi řekl, že to je moje věc a že ho to vůbec nezajímá, on že má zítra neděli a v tu má naplánovaný odpočinek a basta. Přišel jsem tedy domů, zkontroloval jsem nářadí a materiál, usmažil jsem si dvě vajíčka a šel jsem spát.

"Sakra!" vydrało se mi z úst, když jsem zaklapl řinčící budík. Bylo čtvrt na šest. Měl jsem dost času, abych našel montérky a usmažil si dvě vajíčka. Spokojeně jsem snídal a přemýšlel o tom, jak bude krásné scházet se o víkendech u krbu, opékat špekáčky z nutky a zapíjet je co nejlevnějším vínem, aby to nepřišlo tak draze. Probíhal jsem se z krásné představy y vypadl jsem do reality. Umyl jsem nádobí a s hrůzou jsem zjistil, že je čtvrt na sedm. Nu co, nic se neděje, za chvíli tu budou, řekl jsem ksi a šel jsem natáhnout kabel k míchačce.

Najednou jsem uslyšel strašný dupot, jako když se šlape zeli. Na zahrádku se vrátil chlap jak hora, ukopl sádrovému trpaslíkovi hlavičku, hromovým hlasem mě pozdravil a už si to mířil v zablácených farmářkách do schodů, na kterých jsem měl koberec z chaty. Uslyšel jsem široký rozmach jeho mohutných paží - to jak odhazoval prťavý a hnusně modrý raneček z ramen. Náskedoval třesk mé křišťálové vázy za dvanáctset korun. Úpěnlivě jsem zasténal a běžel nahoru. To už tam seděl rozvalený jak paša v zelených montérkách na mém nejoblíbenějším křesle, do něhož jsem usedával zasedně v čistém prádle a zapaloval si vyklepanou cigaretu. Když odhodil sirku na koberec za šest tisíc a minul se popelníku prázdnou krabičkou od sirek, usmál se jak kobyla a řekl: "Tož co, pudem na to? Ha ha." Mlčky jsem kývl hlavou a čekal jsem co vypotí za hrůzný nápad. On totiž vymýšlel jen hrůzné různé hry. Nezklamal mne. Marečka vytáhl z kapsy... -promínte, já jsem ho nepředstavil: Tak ten hromotluk se jmenuje Marečka a všichni mu říkáme Euderma podle jeho oblíbeného pletového krému. Nebudete věřit, ale byl na tu přezdívkou hrdý i přesto, že přisedlal na krém Glydoré. Tedy Euderma vytáhl zelený skleněný střep a hlasem tupého zvířete vykřikl: "Aha co mám!" Suše jsem konstatoval: "Střep," ale to už Euderma rozvinul provázek točil střepem několik centimetrů od mého zraku. Pokaždé když jsem ucukl, abych nepřišel o oko, měl z toho tak velkou radost, že mu z úst tekly sliny. Naštěstí byl této hrůzohře brzy konec. Střep se uvolnil z objetí provázku a rozbil benátské zrcadlo po babičce, která ho kdysi ukryla před komunistickým konfiskátem.

Bylo třičtvrtě na sedm když přášel Ivan Galočka: "Nazdar kluci!" řekl a posadil se na ustlanou, čistě povlečenou postel. Pak vytáhl z kapsy svačinu. Euderma se k němu hned přitočil a zařval: "Díval ses včera na televizu?" Ivan nemohl odpovědět, neboť se ládoval chlebem. Euderma neodbytně pokračoval: "To bylo dobré, jak tu ženskou rozdrtily ty dveře v tom metru!" Ivan kývl hlavou. Euderma toho využil, změnil hlas a začal předvádět tu scénu: "Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají! HUUÚKRRRKRŠÍP". Při citoslovci zavírání dveří popadl čerstvě slepenou loď z ABC a počal ji drtit. Po téhle scéně se počal hurónsky smát, čímž dával všem najevo, že je konec "vtipné" scénky, aby se začali také smát. Ivan mu chtěl udělat radost a tak se trochu pousmál, jenže bohužel to stačilo k tomu, aby mu od úst odpadl kousek másla, který pak obratně, leč ne zrovna nenápadně zašlapal do mého nového a bezesporu drahého koberce.

UPOZORNĚNÍ

Vesmírné flotily dotočí! Martani vystoupili z vesmíru! Neznámý objekt nad Amsterdamem! Přistání UFO v Kyjevě! Nebotické a krávy v Kostelanech! - jak dobře si pamatujeme ex palcové titulky a varující televizní reportáže. Lidé a napětí očekávají příchod E.T., setkání třetího druhu. Jenže nic se neděje. A pak, když sejde z očí, sejde z myslí, vystoupí seriální vědci a vše prohlásí za výmysl a za dočasnou haluzinaci. Situace se sklídí, aby s odstupem času mohla nová vlna "ufomanií" prorazit a ještě větší razancí.

Je sice krásné nechat se opájet fantastickými představami o kontaktu s mimozemskými civilizacemi, ale většina posměšně se k nim staví jako nedůvěřivě. Přesto se někdy varují jako malá děti při sebezáchvě náhonně jakéhokoli návratu spojení. Proč? Ale málo mínění je nutné na tuto otázku hledat odpověď, byť to bude hledání strastiplné, v jehož cíli nalazeme pravdu, která není ani trochu mystická, ale hluboce světská.

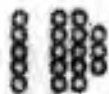
Žijeme v době, které se /neví proč/ říká postmoderní. Je charakteristická především silicí individualizací a sebeuvědomováním se člověka. Je to logické. Evropa stojí na prahu třetího tisíciletí, které pro ni bude v mnohém naprosto jiné, než to předcházející. Rok 2000 je pojímán jako předěl mezi starým a novým. A není ani trochu zarážející, že právě tento rok je oživení náboženskými sektami či fanatiky prohlášen za konec světa. Ono "staré" je totiž většinou podmíněno se by křesťanské či s křesťanstvím a jeho projevy byt jen minimálně související. Zmíněná postmoderní individualizace nebo, chcete-li, postmoderní skepse, je totiž podmíněna strátou pocitu souvislosti se světem, strátou integrity lidstva, které abokně žiré k horizontu, za nímž ve své velikosti trní Bůh.

Člověk, rozmělnený vědeckým pokrokem, a jeho pomocí jsou odhalovány tajemství, dříve považované za neodhalitelná, se stal náročnějším na důkazy a fakta. Je to paradoxní, ale se schopností podat přesné a téměř vyčerpávající důkazy, roste i míra pochybovatelnosti. Jsou žádány důkazy další a další. Středověký člověk považoval se důkaz o existenci Boží Bible. Dnes je mnohdy právě s Bible odvozená nemožnost Boha díky rozporům v této knize obsaženým.

Schopnost věřit a nehladat důkazy tedy u člověka pounlu mizí. Bylo by to škoda prospěšné, kdyby právě víra v cokoli nebyla jednou z podmínek šťastného života. Víra sahá integritu společnosti, "ve víře" může být člověk a tisícem dalších lidí. Pro víru se dá zemřít. Víra - to je důkaz. Důkaz všech důkazů.

Als víra mizí, stejně jako pocit pospelitosti. Člověk ztrácí identitu. Iříve se identifikoval v Bohu, v životě pro Boha a posmrtný ráj. Měl smysl žít. Jenže co teď? Všechno nazveduje spíše tomu, že Bůh není. Objevují se pochybnosti. V se tedy věřit? Člověk se ocitá "sám uprostřed davu samých" a světlo víry pohaslo. Utápí se sám v sobě, hledá náve, co by se mu pod rukama nerozpadlo na prach. Miso, k čemu lze namáfovat své kreky. V 18. a 19. století tuto funkci plnily různé náboženské a sociální utopie. Většina z nich ale však je- píči životnost. A paradoxem číslo jedna pak zůstává, že nejzailnější exakt z nich a vlastně jediná, která dokazala nejen zvitřit s ovládnout společnost - socialismus, se projevila jako naprosto nechope života. Všechno se víceméně vrátilo ke starému řádu.

A člověk hledá dál. Rodvedomě touží po něčem, co by ho přee- novalo, převybovalo /a do jisté míry i stavevalo odpovědnosti za sebe sama a své skutky/. Nicota po smrti mu připadá jako příliš nemožná,

než aby to byla pravda /nemožný byl na začátku letopočtu 1 Bůh/. Nazíráno skrze všeobecnou konečnost se náš život jeví jako totálně nesmyslný. "Není-li Bůh, je dovoleno vše!" říká Dostojevský ve svých Bratřích Karamazovských a člověka to děsí. Vždyť je-li tomu skutečně tak, proč tedy nejít a nezabít? Co se mi může stát - jenom mne zabijí, přestě přestanu existovat. Žádné peklo, žádná věčná odplata. Ale toho nejsme schopni. Nevím, zda to v nás křičí zvíře nebo vysoko civilizovaný člověk, ale něco se tomu prostě brání.

Člověk tedy hledá dál. Transcendentno ho zklamalo na celé čáře. Kam teď upřít naději? Kam jinam než k vědě a k vesmíru /žijeme přece v moderní době, jsme moderní lidé/, který nám právě díky vědě pomalu začíná otevírat své brány. A přerod začal! Člověk s nadějí občas vzhledne k obloze, jako by volal: "Teď jsem, tak všimne si mne kurva už někdo?" Je zarážející, že od chvíle, kdy se začíná připouštět život i na jiných planetách se o mimozemských civilizacích uvažuje vždy /nebo téměř vždy/ jako o vyspělejších. Z historického hlediska je to však pochopitelné. Jaký by mělo smysl věřit v nabeštěny, jestliže by byly na nižší úrovni než my? Vždyť to bychom si příliš nepomohli. Naopak. My bychom se ocitli v roli bohů a to je právě skutečnost, které se zubynehty bráníme. Je-li nějaká jiná civilizace, je vyspělejší a basta fidi!

Pusťte děcku televizi a máte od něj na natnou chvíli pokoj. Vědci ve svých hypotézách opatrně uvažují o mimozemském životě a lidé se už dohadují jak se s Martány domluví, jak asi budou vypadat atd. A hned se samozřejmě začnou objevovat létající talíře, UFO. Jsou fotografovány a pomocí masmédií předhozeny davu. Co na tom, že někdo prokáže, že fotografie je podvrh? "Vždyť to známe, chtějí před námi satajit, že se s ufony už navázalo spojení!" Jako lavina se šíří knihy, filmy - všechny o tomtéž. A talíře létají dál. Je zajímavé, že zprávy o nich, se objevují v pravidelných periodách, vždy s náležitou pompou a halasem. Jako by měla být nasycena slábnoucí víra. Nechci být směšný, ale až příliš mi to připomíná zázraky a božská zjevení, tak věrohodně popsaná v kdejakém církevním věstaíku nebo Lidovém kalendáři pro paní a mládence. "Věra slábně, je třeba ji ~~přes~~ podpořit," řekne si někdo a uzdraví "na smrt nemocného" /kóysí/ nebo vyrobí maketu létajícího talíře /dnes/. Tu máš, lidé, zari!

Jsou zakládány Spolky přátel Martánů a ufologie je prohlášena za vědu. Patristika, ~~scholastika~~ scholastika, ufologie? Myslím, že stačí jedno jméno - dogma!

Mohla by se objevit demnáka, že za tou vší ufománií stojí svatí ritcové, kteří si tak chtějí podržet výhodná místačka manipulanti s ovce. Ale není tomu tak. Církev ještě nesložila tradiční zbraně své propagandy a nehodlá se smířit se ztrátou moci a možností oblovat lidi /viz Zázrak v Syrovicích/. A pokud vím, Jan Pavel II. dosud nepočkal ani kousku meteoritu, ani neznámých návštěvníků z vesmíru. Kdo za létajícími talíři stojí, to se teprve ukáže. Ale vlastně bychom ani neměli chtít, aby se celý podvod prevalil. To by byla pro lidstvo příliš těžká rána zase hledat ztracenou jistotu ochranné ruky.

Jaké jsou tedy výhledy do budoucna? Krucifixy na zdech vystřídají podobizny zelených mužičků, chromí a slepí jezdí do Hvězdného městečka a v klášterech jsou uloženy svaté ostatky Tunguzského meteoritu. Vlastně - zase se tak moc nezmění.

REPORTÁŽE Z CEST

Dříve, než jsem jel na moravskou pouť do rakouského Mariazell, upozornil mě pan šéfredaktor, že bych měl následovně o tom podat našemu občasníku správu, kterou by si mohli potom přečíst všichni čtenáři. Namítal jsem, o čem mám psát, o tom nepoměru mezi ekonomikou Rakouské republiky a naší, o tom, že tam záchody splachují samy a všude jsou plné obchody zboží, čistota a pořádek, i ohleduplnost jsou na denním pořádku? O tom přeci víme a kolikrát to přetřásají /i nafukují/ naše noviny. Tak o čem psát? "Třeba o kvalitě poutního perníku", pronesl vážným hlasem šéfredaktor. "Tak dobře," odvětil jsem.

Uplynulo několik hodin a již jsme byli na cestě. Příjemnou náladu v autobusu zpestřovaly kolektivní modlitby růžence prokládané nábožnými písněmi interpretovanými mladými s kytarou. Hezká atmosféra meditace a rozjímání vyvrcholila příjezdem na poutní místo Mariazell umístěné v kouzelném objetí zasněžených vrcholů Alp. Věhlas zdejší poutní basiliky jsem slyšel vždy spojený s různými superlativy, ale jaké bylo mé zklamání, když se před námi objevil celkem běžný barokový kostel s gotickou věží uprostřed čela, téměř obložený desítkami krámků s množstvím vosmšes kýčovitých upomínkových předmětů a před nimi s postávajícími obchodníky vyhlížejícími solventní koupěchtivé poutníky. "He, vážení, dnes za ty dreky neutržíte!" - pomyslel jsem si při pohledu na stovky poutníků sjetých sem z celého Slovákka na moravskou mši celebrowanou olomouckým arcibiskupem Mgr. Vanákem. Kudy po celém poutním místě vedly mé kroky, slyšel jsem pouze a jen moravětinu. Menšina Rakušanů a Němců se stáhla kolem oběda do restaurací, kde si nacpávali břicha všemi možnými dobrotami, zatímco my, potníci, jsme nasilu do sebe rvali suché chleby se salámem nebo řízkem a všechno zapíjeli čajem z termosky nebo posvátnou vodou vyvěrající v blízkosti kostela, což způsobilo mnohým starším potníkům a poutnicím nemalé potíže - jak jsme sledovali, když kolem autobusů vypouštěli přeměněnou vodu do rakouské hroudy v blízkosti silnice z Mariazell.

Osobně mě na celém tomto poutním místě fascinovaly kulaté reproduktory v basilice umístěné jako závěsné lustry z kleneb a do-
těrní šebrající cikáni mluvící zmrzačenou němčinou.

Šéfredaktorův pokyn - sledování kvality perníku - jsem nesplnil. Snad mi to promine, ale ten nejlevnější, nezdobený, nevzhledný a neplněný perník stál 22,- šilinků a perníkové srdce kolem 50,-, což jsem z vlastní kapsy nehodlal vyhazovat a zároveň podotýkám / v souvislosti s případným proplacením z fondu I.D./, že 2,5 ks tohoto perníkového srdce by nám úplně stačilo na vynulování celého našeho fondu!

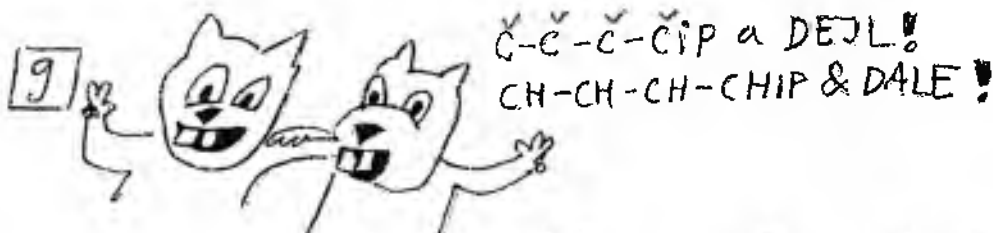
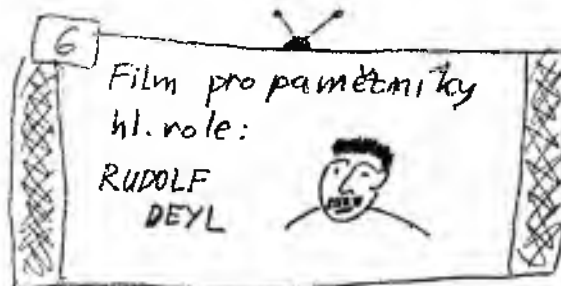
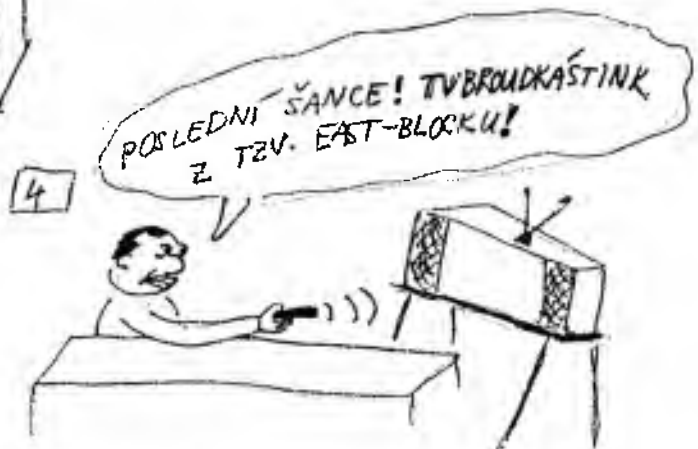
Zato jsem si ale koupil 3,3 dol Egger Bier-u v plechovce, které jsem koštoval až následující den doma /cena činila 12,- šilinků/. Tímto vám, pane šéfredaktore, a i milí čtenáři podávám správu, že bylo dobré, přestože ho byla v krieglu jenom kapka, mohutná forebná pěna to dorovnála až po okraj a aji na "čepicu".

PS: Snad se mi podaří na další nějaké pouti zakoupit perník, abych vás mohl informovat, ale o tom zase někdy příště.

Krystýnek Květoš
květen 91

WALT DISNEY productions

Idea & kres by why
©'91

... a tak všichni kapitalistovi
nerodopovědná soc. televize
je trochu pomohla...